

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 93.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874076544/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

nødt til at synge, enten jeg vil eller ej. Og saa er det ogsaa morsomt at plukke Markblomster og enten binde dem i Kranse eller sætte dem i Glas hjemme i Stuen.“ — „Men savner De ikke Mennesker?“ — „Jo, det sagde jeg Dem jo før; det er kedeligt, aldrig at have nogen at snakke med, haade om det man ser og hører, og det man læser om. Jeg vilde saa gerne høre noget om København — der er De jo fra? ikke?“ — „Ja, det er noget vidtløftigt,“ svarede jeg smilende; „det er ikke godt at vide, hvor man skal begynde, og hvor man skal ende. Er der ikke noget, De især fremfor andet vil vide Besked om?“ — „Jo, om hvordan De bærer Dem ad med at spille Komædie. Jeg har læst nogle forfærdelig morsomme Komædier af Holberg og en meget bedrøvelig en, der hed „Axel og Valborg“, men jeg kan ikke forstaa, hvordan de agerer dem. Og naar der har været Komædie her i Byen, har jeg aldrig faaet Lov til at se det, for Moder siger, at det ogsaa er noget Kærestesludder, og det er det værste, hun kender, siger hun.“ — „Saa vil jeg gøre Dem et Forslag,“ svarede jeg, „kan vi ikke mødes her i Morgen ved denne Tid, saa skal jeg tage en Komædiebog med og fortælle Dem lidt om, hvordan det gaar til,“ Hendes store blaa Øjne lyste af Glæde, og efter en kort Betænkning sagde hun: „Ja, men det maa være længere nede, længere fra Møllen, der, hvor den store Ask staar blandt Ellekrattet; i det kan vi sidde skjult. Hun saa' smilende paa mig; pludselig fór som et Lyn af Jubel over hendes Ansigt, og hun sang med høj Stemme:

„Hancu guler saa stolt og kry,
Klokken ringer igennem By;
Davren koges, og Røgen maa
Kolbatter op mod Himmelen slaa;
højt paa Eng springer Følen,
Blomsten aabner sin lille Mund,
synger: Døjlig er Morgnens Stund,
døjlig er Dagen og Solen!“

Og i barnlig Lystighed bukkede hun sig, tog en flad Sten op fra Jorden, hendes højre Arm blinkede i Luften, hendes højre Bryst hvalvede sig kraftigt, og Stenen fløj ud over Vandet og slog Smul en tre fire Gange. „Ja, jeg er tosset, at jeg staar her,“ sagde hun. Hun gav mig sin Haand og besvarede ugenert mit Tryk, lagde det skyllede Tøj over den venstre Arm, greb Ballen med den højre Haand i det ene Øre og gik rask ad Møllen til, uden i mindste Maade at synes tynget af sin Byrde. Jeg stod længe og saa' efter

hende, som hun skred høj og stærk hen ad den grønne Engbund, medens Omridsene af hende langsomt fortonede i den begyndende Dæmring. Jeg véd ikke, hvorledes jeg kom hjem, fik sat mig ned og har faaet skrevet dette Brev, hvis gruelige Kragelær Du vel knap kan tyde. Det jubler i mig og om mig: I Morgen!

L. H.

IX.

N—, d. 6. Juli 18 . .

Den kom da, den længselsfuldt ventede Dag. Hvor var Formiddagen og den første Del af Eftermiddagen usigelig lang! Endelig — endelig slog Klokkeren halv syv; jeg begav mig paa Vejen til det aftalte Mødested; i Lommen havde jeg et Eksempplar af „Svend Dyrings Hus“, som jeg efter en kort Betænkning havde valgt paa Lejebiblioteket til at læse for Maria. Hun var allerede paa Pladsen; hun sad under et temmelig stort Asketræ, der stod lidt fra Vandet, rundt om stod Elletræer. Hun strikkede paa en Strømpe, ved hendes Fødder laa en lille Krans, som hun havde bundet af Kornblomster, røde Markvalmuer, Rammeblomster og Blaa-klokker — af hele den fine, jomfruelige Flora, som i Juli Maaned smykker Randen af Grøfter og Gærder. Hun smilede over hele Ansigtet, da hun saa' mig, og gav mig sin Haand, men da jeg vilde kysse den, sagde hun: „Aa nej lad være med de Tossestrøger.“ Jeg satte mig da ved Siden af hende, tog Bogen frem, men inden jeg begyndte at læse, fortalte jeg hende, hvorledes Teatret var indrettet, hvorledes Folk efterhaanden samlede sig, Musikken fra Orkestret begyndte, Lysekronen og Tæppet hævede sig, og tillige, hvorledes man maatte tænke sig de i Slykket spillende Personers Udseende og Kostume. Da jeg begyndte Læsningen, strikkede hun i Begyndelsen fort, men efterhaanden som Ekspositionen udviklede sig, lod hun Hænderne med Strikkestrømpen falde ned i Skødet, og Udgarnsnøglet trillede hen ad Græsset. Hun fulgte med Øjnene enhver Bevægelse i mit Ansigt, af og til undslap der hende et Forbavselses-, Indignations- eller Begejstringsudraab; jeg kunde se, hvor udmærket hun forstod alt. Jeg var selv begejstret; for det første elsker jeg disse kernesunde Vers, der lyder mig saa fortrolige og hjemlige, dernæst maatte vel en saadan Tilhører løfte ens Gengivelse, og endelig var den milde